

MIKKO
KOIVUSALO

WSOY

SIIHEN
LOPPUI
SATUMAA

MIKKO
KOIVUSALO

SIIHEN
LOPPUI
SATUMAA

Rikosromaani

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENSIMMÄINEN PAINOS

© MIKKO KOIVUSALO JA WSOY 2026

ISBN 978-951-0-52464-0

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI
PAINETTU EU:SSA

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:
TUOTEVASTUU@WSOY.FI

PROLOGI

1.

Krista Wigren odottelee kerrostalon pihassa, alaoven edessä. Hän on tilannut itselleen taksin. On päästävä pois, pois koko rakennuksesta. Edes sisälle ala-aulaan hän ei halunnut jäädä.

Miten voi taksin tulo Kohmoon kestää näin kauan? Kylmäkin on. Ei ihme, kello käy yökolmea ja lokakuutahan tässä jo mennään.

Kristalla ei ole ollut tapana viettää aikaa baareissa. Mutta kun vanha kunnan Tuikku otti yhteyttä ja ehdotti perjantai-illan miitinkiä kaupungin humussa, niin hän ajatteli, että mikäpä siinä. Jussillakaan ei ollut mitään sitä vastaan. Ehkä siippa suorastaan toivoi hänen lähtevän tuulettumaan. Heillä on molemmilla ollut raskasta töissä ja kotonakin veto vähissä.

Krista ei lähtenyt ulos sillä mielellä, että hakisi miesseuraa. Ei hän sellaista juuri harrastanut nuorempaan aikaan. Pahamaineinen friend zone oli hänelle tuttu olotila.

Hän on älykäs ja hauska, sen hän kyllä tietää. Mutta hän tietää myös olevansa tavallisen näköinen, kaukana yökerhojen katseenvangitsijoista.

Yksi kaunis päivä neljä vuotta sitten tielle osui Jussi, joka näki hänet toisin. Siinä ei friend zonesta ollut tietoakaan. Yksiin mentiin nopeasti ja samaa vauhtia naimisiinkin.

Kristan ja Tuikun oli tarkoitus istua kahdestaan nokakain ja parantaa viinilasien yli maailma ja siinä sivussa Turku, kummankin parisuhteet ja duunit, Amerikka ja Venäjä ja kaikki muukin, kertaistumalla ja kertajuomalla. Mallaskukko Yliopistonkadun ja Ursininkadun kulmassa valikoitui paikaksi. Kukko on siisti, hiljainen publi, monta korkeareunaista loosia, ei kovaäänistä musiikkia. Tv-ruudut sylkevät jääkiekkoa tai jalkapalloa, mutta kiitettävän hiljaisella volyyymilla.

Kun Krista oli hakemassa täydennystä, tiskille sattui samaan aikaan kaksi kolmekymppistä miekkosta, naureskelusta päätellen pitkäaikaiset kaverukset. Komeampi niistä, siistimmin pukeutunut ja vilkkusilmäisempi, kohdisti huomionsa Kristaan ja sananvaihto lähti soljumaan ihan itsestään. Älyä, hymyjä, kohteliaisuuksia, hyvää tuulta. Krista malttoi juomat saatuaan hädin tuskin irrottautua tiskiltä ja palata Tuikun luo heidän loosiinsa.

Hän ei ole tottunut saamaan sellaista huomiota. Ei sellaiselta ykkösluokan uroolta. No, Jussilta tietysti, joka päivä, edelleen.

Pari olutta myöhemmin sama mies kulki heidän pöytänsä ohi, muisti Kristan ja pysähtyi siihen jatkamaan

juttua. Aivan luontevasti, pykimättä. Moikkasi nyrkkitervehdyksellä myös Tuikkua. Esittäytyikin, Villeksi. Hetken seistyään jäi oikein nojaamaan pöydänkulmaan. Lopulta istuutuikin. Tässä vaiheessa Krista tunsi jo kutinaa sisällään.

Muistikuvat alkoivat sumeta puolenyön tietämissä. Tuli juotua useampikin. Jossain kohtaa Tuikku luisti paikalta ja toivotteli hänelle korvaan supisten jotakin, Krista ei muista mitä, mutta arvaa. Tuikku tiesi jo.

Krista ei ole aiemmin pettänyt Jussia. Katumus on karkea ja hän tuntee luissaan, että huomenna se tulee olemaan vielä karkeampi.

Hän tietää olleensa viime viikkoina kireä kotona. Ilmiö on heidän yhteiselossaan uusi. Riitaa siitä, halutaanko lapsia vai ei. Riitaa siitä, hallitseeko työ elämää. Siitäkin, pitäisikö muuttaa isompaan vai ei. Ja aina niistä lapsista. Kaikki aiheita, joista ei tarvitsisi riidellä. Voisi keskustella niin kuin jotkut kuulemma osaavat. Jussi osaisikin, hän näköjään ei.

Jussi, kultainen Jussi. Otti vihittäessä hänen sukunimensäkin. Kuinka moni mies tekee sellaista?

Jussi ei ole ilmatilasta taisteleva seuramies, vaan huomaavainen ja fiksu. Älykäs, yleissivistynyt. Psykologin ammatti on totta kai vaativa ja vie mehuja. Krista ymmärtää sen. Pääasia on, että Jussi rakastaa häntä. Se ei jää epäselväksi. Mies on kultakimpale, hän houkka.

Krista ei tullut tietämään kaverista kuin etunimen. Tuskin sekään hänestä. Kovasti se maanitteli häntä jäämään yöksi, mutta onneksi Krista oli sen verran tolkuisaan, että ymmärsi käydä vikkelaasti suihkussa, pukeutua ja

päättäväisesti lähteä. Kavaljeeri koetti vielä ihan käsivoimin kiskoa häntä viereensä uusintaa varten. Mutta Krista piti päänsä.

Vaatteita kerätessä tuntui hölmöltä, että ne ylipäätään tuli riisuttua ja paiskottua kiiman vallassa sinne tänne ympäri ventovieraan miehen asuntoa. Tuntematon tyyppi sai suudella, nuolla, kopeloida, kavuta hänen päälleen, purkautua hänen sisäänsä. Häntä veivät valtavammat luonnonvoimat kuin hän nyt jälkeen päin haluaa käsittääkään. Tuntuu kuin hän olisi ollut jonkin loitsun vallassa, eri ihminen eri kehossa.

Onneksi Jussi on sikeäuninen. Krista voi olla melkoisen varma, että mies ei herää, tuli hän kotiin mihin aikaan tahansa. Ja huomenna on vapaapäivä. Kello on nyt varttia vailla kolme. Krista voi hyvin uskotella, että Tuikun kanssa intouduttiin istumaan päätyyn asti. Salaisuuden tästä yöstä hän tulee pitämään itsellään, heidän molempien vuoksi.

Vihdoin näkyy taksi, joka kurvaa talon pihaan. Kreivin aikaan, on nimittäin alkanut sataa tihuuttaa. Krista ei onneksi ole tavannut kärsiä pahoista krapuloista. Toivon mukaan ei tälläkään kertaa. Omantunnon ripityksissä tulee olemaan kylliksi kestämistä.

Krista nousee takapenkille ja pyytää kuljettajaa viemään hänet Vähä-Hämeenkadulle. Viisikymppisen naiskuskin väsynyt katse vilahtaa peilissä. Nainen taitaa arvata, millaisilta asioilta Krista on tulossa. Kellonaika, sotkuinen kamppaus, tuhriintunut meikki, nolo ilme – totta kai se tietää.

Krista ei jaksa edes yrittää salata oloaan.

– Joo joo, sä oot varmaan ennenkin nähnyt morkkiksesta kärsiviä naisia, Krista reagoi naisen katseeseen.

Kuski nyökkää ilmeettömänä. Hiljaisuuden jälkeen se lisää.

– Tolta ovelta jokunen haettu.

Tokaisu sattuu kuin veitsenisku. Krista tuntee itsensä entistä halvemmaksi, vain yhdeksi päänahaksi pitkässä rimpsussa. Ville ei ilmaissut mitään kiinnostusta tavata uudelleen. Se oli tavoitteensa saavuttanut.

»Tolta ovelta jokunen haettu». Helvetti.

Krista muistaa, kuinka häntä koko ajan kiusasi se, että mies teki kaiken niin tottuneesti, kokemuksella, samanlaisella otteella kuin vaikkapa putkimies tai puuseppä tai hinausauton kuljettaja tai mikä tahansa ammattilainen. Ville oli juuri sopivan hauska, juuri sopivan törkeä, ryhtyi toimintaan juuri oikealla hetkellä, juuri oikein ottein. Kristan vihkisormus ei miestä haitannut. Kaikki osoitti, että ennenkin on asialla oltu. Ja hän itse oli puolestaan vaivaannuttavan helppo.

Krista päättää pysyä vaiti loppumatkan. Radio on hiljaisella. Kaiuttimista kuuluu Tuomari Nurmion rupinen kitarointi ja tyly toteamus »siihen loppui satumaa».

Hän pyytää pysäyttämään jo pari korttelia ennen kotikerrostaloa, Kurjenkaivonkentän kohtaan. Vaikka sataa.

Hän ihmettelee itseään. Näinkö paljon häntä hävettää? Hän lähtee vielä tahallaan kävelemään väärään suuntaan niin kauan kuin taksi on näkyvissä. Hän on naurettava.

Ulkoilma ja hento sade selvittävät päätä lisää. Kävellessä iskee muistikuva. Vasen ranne on tyhjä. Hän otti sänkyyn

kavutessaan pois nahkalenkkisen rannekorunsa. Mihin hän mahtoi sen laittaa? Villen yöpöydällekö?

Nimenomaan. Siihen hän sen laittoi ja siihen se jäi.

Ei hyvä. Ei ollenkaan hyvä. Rannekoru on lahja Jussilta. Ja pahempaa, metalliosassa on kaiverrus K & J.

Hänellä ei ole Villen numeroa. Eikä muistikuvaa miehen sukunimestä. On pakko ottaa asenne, että koru on nyt poissa, hukkunut, ja sillä siisti. Ei hän voi sitä hakemaan lähteä.

2.

Aki Marjamäki haluaa pikkusiskoaan. Miten muutenkaan hän Siiriä lohduttaisi. Hän rutistaa siskon syliinsä eikä edes yritä sanoa enää enempää kuin on jo sanonut. Kaikki tuntuu valjulta ja riittämättömältä.

Siiri joutui jo toisen kerran synnyttämään kuolleen lapsen. Akin on vaikea edes kuvitella, millaisen tehtävän eteen kuukausia odottanut nainen silloin joutuu. Jotenkin naiset selviävät. Jotenkin ne selviävät kaikenlaisesta.

Perttu sai toistamiseen hakea sairaalasta kotiin itkuisen ja uupuneen vaimon. Syli oli tyhjä. Koville ottaa Pertullakin. Kun Siiri lähti saattamaan Akiä autolle, mies jäi pää riipukissa keittiön pöydän ääreen tuijottamaan kahvikuppiaan.

Aki on ajanut suoraan töistä tänne Vasaramäkeen. Päivän viimeinen asiakas oli onneksi helppo hoidettava. Reikiä ei taaskaan löytynyt yhden yhtä. Pelkkä hammaskiven poisto riitti. Aki suosittelee kaikille tikuttamista, mutta

harvat häntä kuuntelevat. Tämä keski-ikäinen herra on aina kuunnellut.

– Yrittäkää jaksaa, Aki sanoo vielä kerran ja silittää Siirin hiuksia.

He seisovat talon ulko-ovella, toisissaan kiinni. Sisko vastaa halaukseen, ei tahtoisi päästää irti. Sanoja ei löydy, kummaltakaan. Aki painaa huulensa Siirin otsalle ja irtautuu sitten. Päästyään Audilleen hän kääntyy vielä huiskuttamaan. Sisko heiluttaa kättään kuin robotti, kääntyy ja palaa jäykin askelin sisään.

Noilla kahdella on edessä raskas ilta. Useampikin.

Aki sujauttaa itsensä ratin taakse ja puhaltaa suustaan pitkän huokauksen. Kaksi keskenmenoä pariskunnalle, joka todella haluaa lapsia.

Joskus Akista tuntuu, että hän on itse päässyt elämässä vähällä. Kuin hän olisi onnistunut kaikessa. Hammaslääkäri on ammatti, johon hän halusi. No, ensimmäinen avioliitto oli virhe. Salme oli seksikäs kuin mikä, suht fiksukin, mutta sen alkoholinkäyttö räjähti jo kolmessa vuodessa käsiin ja paheni niin nopeasti, ettei sitä olisi mitenkään osannut odottaa. Juoppoa tarjoilijaa ei kukaan ottanut enää töihin. Kun työttömäksi jäänyt Salme jälleen kerran löytyi sammuneena telkkarin äärestä ja vauva itki nälkäänsä ja Rolle läähätti vailla kusettajaa, Akin oli tehtävä päätös avioerosta.

Koira ja pikku Turo jäivät hänelle, ja Salme ryyppää nyt Tampereella vanhan leskiäitinsä riesana. Vai liekö edes elossa? Akia ei kiinnosta.

Hän peruuttaa varovasti Siirin ja Pertun pihasta Lehmustielle. Vasaramäestä ei onneksi ole kuin lyhyt pyrähdys kotipihaan Kupittaankadulle. Päivä on ollut pitkä ja tunne-myrskyjen sävyttämä. Mikäli hän muistaa oikein, Johannalla on apteekissa iltavuoro. Näinä iltoina se jättää aina jääkaappiin mikrossa lämmitettävää syötävää. Turo osaa sieltä ottaa, ja bonusteini Tino nyt tuskin on edes kotona.

Akille tekisi hyvää lähteä Rollen kanssa pitkälle kävelyille. Rolle on verraton kaveri, aina yhtä innoissaan kaikesta, mitä haistaa ja kuulee. Turonkin voisi ottaa mukaan. Kun mieltä riivaa, tarvitaan koiran ja lapsen kaltaiset vilpittömät seuralaiset.

Aki vaihtaa ajovaihteelle. Audi hyrähtää liikkeelle kohti kotia. Aki ajaa keskustaan päin pitkin Rakuunatietä.

Aki on autuaan tietämätön siitä, että Kirsikkatien risteuksen puiden suojista hänen toimiaan on seurattu.

Tarkkailija laskee hihnan varaan rinnalle kiikarinsa, joka oli äsken suunnattuna Akiin ja Siiriin. Tarkkailijan ilme kovenee.

Vai tänne sillä oli kiire. Elostelijalla on siis täälläkin nainen. Täälläkin se juoksee panemassa, ihan kilsan parin päässä kotoaan, missä sillä on vaimo ja kaksi lasta. Helvetti mikä mulkvisti.

Tarkkailija katsoo Akin auton perään ja lähtee kävelemään vastakkaiseen suuntaan. Maastokenkä tallaa nopealla polkaisulla liiskaksi maassa räpiköivän kovakuoraisen.

3.

Personal trainer Miina Kalliola viimeistelee pukkarissa kevyen työmeikkinsä ja on valmis aloittamaan työpäivänsä. Hän on vaihtanut ylleen salikamppet ja toteaa olevansa minuutin myöhässä. Se hiukan harmittaa, sillä tänään hän ohjaa uutta asiakasta ensimmäistä kertaa. Yleensä hän ei myöhästy mistään.

Miina tarkisti nimen kotona. Emilia Kuikka, eläkeläinen. Ai niin, se yrmeänaama. Entinen poliisi, kävi jutellessa ilmi, kun se kävi tekemässä sopimuksen. Miina muistaa seitsemääkymppiä käyvän naisen tuhdin hahmonkin. Haasteena ylipainon lisäksi lössähtämään päässyt fysiikka.

Eläkeläisiä saleilla nykyään piisaa. Hyvähän se on, että ikäihmiset vaalivat kuntoaan, mutta varjopuoli on se, että ne valtaavat suurina laumoina laitteet ja hitaudellaan väistämättä ärsyttävät päämäärätietoisempia treenaajia. Pitäisi olla eläkeläissalit erikseen.

Miina on tosin huomannut, että yhtä lailla himotree-naajat itse pitävät pitkiä aikoja laitteita varattuna. Vetävät tuhottoman monta sarjaa. Istuvat välillä. Räpläävät kännykkää. Juttelevat toistensa kanssa vitamiinilisistä ja tois-
tomääristä.

Emilia Kuikka, oliko toiminut peräti rikoskomisariona. Sopimuksentekokäynnistä jäi vaikutelma, että asiakkaan motivaatio ei välttämättä ole tapissaan, joten Miina tietää, että hänen pitää laittaa peliin koko ammattitaitonsa.

Miina näkee jo kaukaa tiskillä odottelevan pullean naisen vastahankituissa verkkarihousuissa ja T-paidassa. Salikengätkin kiiltävät tuliteryyttään.

– Huomenta, Emilia, Miina tervehtii jo etäämpää ja heilauttaa kättään. – Sori, että jouduit odottamaan.

Nainen vastaa kädenheilautukseen ohimennen.

– Ei haittaa. Hammaslääkärissäkin aina toivoo, että lekuri olis myöhässä, se sanoo.

Miina katsoo naista. Näinkö vaikea tapaus?

– Mun mies pelkää kans kuollakseen hammaslääkärinä, hän päättää sanoa osaaottavasti.

– Mä pyydän aina puudutuksen, nainen tarttuu kommenttiin. – Parasta olis, jos sais tajun kankaalle jo odotus-
huoneessa.

– Usko pois, ei salihomma oo kamalaa, Miina sanoo.

– Katotaan rauhassa. Sä haluaisit parempaan kondikseen?

– Sitä. Ja kiloja pois perseestä.

– Okei. Aloitetaan kevyesti. Keskitytään nyt ekalla kerralla siihen, että sä osaat tehdä liikkeet oikein nois

vempaimissa. Koitetaan saada sulle hyvä draivi päälle. Tuloksia rupee näkymään ennen kuin huomaatkaan.

– Sitä odotellessa, nainen kuittaa. – Ja sano mua Kuikaksi. Kaikki muutkin sanoo.

– Sanoo vai?

– Sanoo. Poikkeuksena mun mies, mun tytär ja sen mies. Miina ohjaa Kuikan ensiksi soutulaitteen luo.

– Okei, Kuikka. Tästä aloitat. Soudat aina alkuun vähän aikaa. Saat sykettä ylös, verta kiertämään ja hikeä pintaan.

Kuikka epäroi hetken, mutta rojauttaa sitten leveään ahterinsa soutulaitteen penkkiin. Miina näyttää, miten neitseelliset salikengät asetetaan polkimille. Tässä kohtaa hän jo yleensä bongaa ne, jotka tuskin enää montakaan kertaa tänne ilmestyvät. Kuikasta ei vielä osaa sanoa.

Energisiä asialle omistautuneita vakiokävijöitä on alkanut kasaantua salin juoksumatoille ja pyörille. Miina nyökäilee tutuimmille.

– Tästäkö pitäis nyt sitten ruveta kiskomaan? Kuikka kysyy, kun onnistuu kurkottamaan ohjaimen kahvan käteensä.

– Jep. Siitä kiinni ja alat soutaa. Niin kuin kesämökillä olisit.

Kuikka tuhahtaa.

– Jos mä olisin kesämökillä, mä makaisin riippumatossa lukemassa, se vastaa.

– Mutta nyt ei maata, vaan soutaa päräytetään naapurisaareen, Miina pysyy tiukkana.

– Siellä voi asua juoppo haitaristi. Parempi pyöriä oman laiturin liepeillä.

Kuikka alkaa kuitenkin kiltisti suorittaa soutuliikkeitä.

– Kauanko mä soudan? se kysyy noin kolmen vedon jälkeen.

– Neljä viis minsaa.

– Viis! Ooksä tosissas?

– Minuuttikin on parempi kuin ei mitään, Miina sanoo.

– Äläkä hoppuile. Nyt vaan katotaan nää laitteet. Noin, vetelet käsillä sinne vatsaan asti ja autat jaloilla. Hyvä.

Kuikka soutaa vielä jokusen vedon ja lopettaa sitten hengästyneenä.

– Onneksi meillä ei oo kesämökkiä, se puuskuttaa.

Miina kehuu suoritusta ja vie Kuikkaa laitteelta laitteelle. Hän huomaa, että nainen kuuntelee tarkasti, oivaltaa asiat nopeasti ja esittää hyviä kysymyksiä. Vaikka sillä on kiloja, kehohäpeästä ei ole tietoaakaan. Monet ensikertalaiset ovat noloina löllön kroppansa kanssa. Varsinkin kun ympärillä pyörii trimmattuja vartaloita. Kuikka keskittyy siihen, mitä Miina puhuu ja näyttää.

Nainen on myös paremmassa kunnossa kuin antoi ensi käynnillä ymmärtää. Kroppaan on kyllä kriittisiin paikkoihin päässyt kerääntymään ylimääräistä. Vatsaan, reisiin ja käsivarsiin lähinnä. Ja takamus on iso. Liikakiloja on, mutta ei niin lujassa, etteikö niitä saataisi vähenemään. Kuikka on saattanut joskus olla kovassakin tikissä. Niin kuin poliisin kai kuuluukin.

– Täällä ei sitten olla kilpasilla, Miina ohjeistaa. – Ei muitten kanssa eikä ittersä. Sä rupeet käymään kaks kertaa viikossa. Se on sun iässä riittävä määrä eikä oo liian kova

vaatimus. Mä teen sulle kaks eri ohjelmaa. Teet niitä vuorotellen. Säännöllisyys on avainasia.

Kuikka saa kuin saakin käsipainot punnerrettua vielä kerran ylös, ja Miina kehuu suoritusta.

– Tuot alas hitaasti, hän neuvoo. – Noin. Ja pidät liikkeet eheinä. Peili auttaa siinä.

– Peili ei auta tässä iässä yhtään missään, Kuikka sanoo ja kumartuu nojaamaan polviinsa.

– Printtaanko mä sulle nää ohjelmat vai laitanko meiliin?

Kuikka valitsee meilin. Aikoo kuulemma palautella harjoitteita mieleen kotona jo ennen seuraavaa kertaa.

– Miten mä oon itseni tähän rakoon ajanut, se puhisee hikihelmet otsassa. – Tänään tämä, ylihuomenna gynekologi ja torstaina heti aamusta hammaslääkäri.

– Sulla on rattoa luvassa, Miina naurahtaa.

Häntä huvittaa uuden asiakkaansa kärtyisyys.

– Jos mä tuun sen gynekologin jälkeen ja aloitetaan siitä ohjelmasta yks, Kuikka ehdottaa.

– Ylihuomenna kello ykstoista? Miina kysyy ja peukuttaa, kun Kuikka nyökkää. – Nähdään silloin.

Kuikka heilauttaa kättä ja lähtee tallustamaan pukuhuoneita kohti. Miina katsoo perään. Olipa tuttavuus. Voisiko-han Kuikalle kertoa niistä Santerin saamista ääniviesteistä? Poliisi kun on. Tai siis on ollut. Pitää miettiä.

Tämä matami saattaa nimittäin oikeasti ruveta käymään salilla. Ainakin jokusen kerran.

OSA I

Joskus pääsee piru irti

4.

On kolea syysaika, kello on puoli yksitoista. Katariina Häkli on hakenut luokkakaverinsa Sennin iltakävelyille. Näille kahdelle samassa kerrostalossa asuvalle teinille on muodostunut tapa, että vähintään kahtena iltana viikossa lähdetään Kohmon ja Varissuon välistä pururataa pitkin sopivan etäälle kotoa puimaan asioita, ja jos on hyvin onnistuttu varautumaan, vetäistään samalla pari lonkkua. Heillä on Varisvuoren kupeessa vakiokivi, johon mennään tölkit kourassa nojaamaan. Siinä tulee käsiteltyä jätkät, opetus, somet ja kaikki muu tärkeä. Yhdessä on päätetty, että sadepäivät jätetään suosiolla väliin.

Sennille tuli hiljattain bänät Petterin kanssa, ja Katan mielestä frendi tarvitsee nyt määrätietoista neuvontaa. Ja kukapa sitä olisi kykenevämpi tarjoamaan kuin hän. Vastavuoroisesti Kata kaipaa tukea aiheesta »miten toimia, jos on ihastumassa Tinoon».

Senni asuu samassa rapussa vain kolme kerrosta alempana, joten ovikelloa rimpautellaan tuon tuostakin, puolin ja toisin. Kata ei viihdy kotona. Vanhemmat eivät muuta tee kuin lojuvat sohvalla ja töllöttävät telkkaria. Mutsilla on vielä kännykkäkin jatkuvasti hypisteltävänä ja piippailemassa.

Kata ja Senni poikkeavat tottuneesti Kohmontieltä pururadalle ja aloittavat kierroksensa kohti kiveään. Puheensorina ei katkea hetkeksikään.

On syyskylmää ja melko pimeää. Katulamppuja on pururadan varrella sopivin välein. Lyhyitä hämärämpiä kohtia jää, mutta uusi valonlähde loistaa aina jo parinkymmenen metrin päässä.

– Se uus matikanope on syvältä, Kata sanoo ja poksauttaa lonkerotölkin auki jo nyt kävellessään.

– Se ei osaa opettaa yhtään, vahvistaa Senni.

– Selittää vaan ja räplää niitä sen tyhmiä rillejä. Ja kukaan ei kuuntele.

– Mä ainaskin tipuin kärryiltä tuhat vuotta sitten, sanoo Senni ja saa oman lonkkutölkkinsä auki.

Kata sattuu huomaamaan asian, joka on häntä harmittanut jo päiväkausia.

– Toi lamppu, hän sanoo ja osoittaa pururadan mutkaan.

– Ollu pimeenä varmaan vuoden.

– Kuinka vaikeeta on korjata yks lamppu, Senni yhtyy noitumaan.

Kata pysähtyy ja hörisyttää kädellä korvanlehteään.

– Kuuliksä ton?

Sennikin pysähtyy ja yrittää terästää kuuloaan.

**”Jostakin täytyy kaiken keskellä löytää
voimat perheen kannattelemiseen.
Isän kuuluu pysyä pystyssä.
Vaikka henki menisi.”**

Kaksi teinityttöä löytää syyspimeällä lenkipolun varresta keskelle otsaa ammutun lenkkeilijän, jota on myös nöyryytetty seksuaalisesti.

Toisaalla perheenisä Aki Marjamäki rimpuilee vastoinkäymisten sekä yhä pahenevan ilkeän uhrina. Tapahtuu toinen murha, joka sekkin on tehty millintarkalla otsalaukauksella.

Mikä on murhaajan agenda? Rikosetsivä Amos Kedirillä on painetta tapausten kanssa, koska hänen esimiehensä on alkoholisoitumassa. Amos perustaakin varjotiimin eläkeläisnoppinsa Emilia Kuikan kanssa, tämä kun on entinen rikostutkija. Tapaus tuo heidän eteensä kiusaamisen monet muodot – ja yllättävän murhaajan.

**Mikko Koivusalon tarkasti punottu
dekkari pitää lukijan tiukasti otteessaan.**

